

Celebracja pokutna za grzechy ludzi Kościoła

Przewodniczący W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wszyscy Amen.

Przewodniczący Łaska wam, miłosierdzie i pokój od Boga Ojca i od Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela.

Wszyscy I z duchem twoim.

KOLEKTA

Módlmy się.

Miłosierny Boże, Ty nie pragniesz śmierci grzesznika, ale aby się zwrócił do Ciebie i żył. Dlatego ufamy Twojej miłości i dobroci, daj nam odwagę mówić prawdę i mądrość, abyśmy poznali nasz grzech i potrzebę przebaczenia. Napelnij nas duchem prawdziwej pokuty i udziel nam przebaczenia i pokoju. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

PIERWSZE CZYTANIE

Hbr 10,19-31

Czytanie z Listu do Hebrajczyków.

Bracia, mamy pewność, iż wejdziemy do Miejsca Świętego przez krew Jezusa. On nam zapoczątkował drogę nową i żywą, przez zasłonę, to jest przez ciało swoje. Mając zaś kapłana wielkiego, który jest nad domem Bożym, przystąpmy z sercem prawym, z wiarą pełną, oczyszczeni na duszy od wszelkiego zła świadomego i obmyci na ciele wodą czystą.

Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo godny jest zaufania Ten, który dał obietnicę. Troszczmy się o siebie wzajemnie, by się zachęcać do miłości i do dobrych uczynków. Nie opuszczajmy naszych wspólnych zebrań, jak się to stało zwyczajem niektórych, ale zachęcajmy się nawzajem, i to tym bardziej, im wyraźniej widzicie, że zbliża się dzień.

Jeśli bowiem dobrowolnie grzeszymy po otrzymaniu pełnego poznania prawdy, to już nie ma dla nas ofiary przebłagalnej za grzechy, ale jedynie jakieś przerażające oczekiwanie sądu i żar ognia, który ma trawić przeciwników. Kto przekracza Prawo Mojżeszowe, ponosi śmierć bez miłosierdzia na podstawie zeznania dwóch albo trzech świadków. Pomyślcie, o ileż surowszej kary stanie się winien ten, kto by podeptał Syna Bożego i zbezcześcił krew Przymierza, przez którą został uświęcony, i obelżywie zachował się wobec Ducha łaski. Znamy przecież Tego, który powiedział: Do Mnie należy pomsta i Ja odpłacę.

I znowu: Sam Pan będzie sędził lud swój. Straszna jest rzeczą wpaść w ręce Boga żyjącego.

Oto słowo Boże.

Refren: Gdy grzechy wspomnisz, któż się z nas ostoi?

- 1 Z głębokości wołam do Ciebie, Panie, *
 - 2 Panie, wysłuchaj głosu mego.
Nachyl Twe ucho *
na głos mojego błagania.
 - 3 Jeśli zachowasz pamięć o grzechach, Panie, *
Panie, któż się ostoi?
 - 4 Ale Ty udzielasz przebaczenia, *
aby Ci służono z bojaźnią.
 - 5 Pokładam nadzieję w Panu, †
dusza moja pokłada nadzieję w Jego słowie, *
 - 6 dusza moja oczekuje Pana.
Bardziej niż strażnicy poranka *
 - 7 niech Izrael wygląda Pana.
- U Pana jest bowiem łaska, *
u Niego obfite odkupienie.
- 8 On odkupi Izraela *
ze wszystkich jego grzechów.

Refren: Gdy grzechy wspomnisz, któż się z nas ostoi?

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Łk 15,18

Aklamacja: Chwała Tobie, Królu wieków.

Powstanę i pójdę do mego ojca, i powiem:
«Ojcze, zgrzeszyłem przeciw niebu i względem ciebie».

Aklamacja: Chwała Tobie, Królu wieków.

EWANGELIA

Łk 15,1-3.11-32

Słowa Ewangelii według świętego Łukasza.

W owym czasie zbliżali się do Jezusa wszyscy celnicy i grzesznicy, aby Go słuchać. Na to szemrali faryzeusze i uczeni w Piśmie: «Ten przyjmuje grzeszników i jada z nimi».

Opowiedział im wtedy następującą przypowieść:

«Pewien człowiek miał dwóch synów. Młodszy z nich rzekł do ojca: „Ojcze, daj mi część majątku, która na mnie przypada”. Podzielił więc majątek

między nich. Niedługo potem młodszy syn, zebrawszy wszystko, odjechał w dalekie strony i tam roztrwonił swój majątek, żyjąc rozrzutnie.

A gdy wszystko wydał, nastał ciężki głód w owej krainie i on sam zaczął cierpieć niedostatek. Poszedł i przystał do jednego z obywateli owej krainy, a ten posłał go na swoje pola, żeby pasł świnie. Pragnął on napełnić swój żołądek strąkami, które jadały świnie, lecz nikt mu ich nie dawał.

Wtedy zastanowił się i rzekł: „Iluż to najemników mojego ojca ma pod dostatkiem chleba, a ja tu z głodu ginę. Zabiorę się i pójdę do mego ojca, i powiem mu: Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie; już nie jestem godzien nazywać się twoim synem: uczyni mię choćby jednym z najemników”. Wybrał się więc i poszedł do swojego ojca.

A gdy był jeszcze daleko, ujrzał go jego ojciec i wzruszył się głęboko; wybiegł naprzeciw niego, rzucił mu się na szyję i ucałował go. A syn rzekł do niego: „Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie, już nie jestem godzien nazywać się twoim synem”.

Lecz ojciec rzekł do swoich sług: „Przynieście szybko najlepszą suknię i ubierzcie go; dajcie mu też pierścień na rękę i sandały na nogi. Przyprowadźcie utuczone ciele i zabijcie: będziemy ucztować i bawić się, ponieważ ten mój syn był umarły, a znów ożył; zaginął, a odnalazł się”. I zaczęli się bawić.

Tymczasem starszy jego syn przebywał na polu. Gdy wracał i był blisko domu, usłyszał muzykę i tańce. Przywołał jednego ze sług i pytał go, co to znaczy. Ten mu rzekł: „Twój brat powrócił, a ojciec twój kazał zabić utuczone ciele, ponieważ odzyskał go zdrowego”.

Na to rozgniewał się i nie chciał wejść; wtedy ojciec jego wyszedł i tłumaczył mu. Lecz on odpowiedział ojcu: „Oto tyle lat ci służę i nigdy nie przekroczyłem twojego rozkazu; ale mnie nie dałeś nigdy koźlęcia, żebym się zabawiał z przyjaciółmi. Skoro jednak wrócił ten syn twój, który roztrwonił twój majątek z nierządnicami, kazałeś zabić dla niego utuczone ciele”.

Lecz on mu odpowiedział: „Moje dziecko, ty zawsze jesteś przy mnie i wszystko moje do ciebie należy. A trzeba się weselić i cieszyć z tego, że ten brat twój był umarły, a znów ożył; zaginął, a odnalazł się”.

Oto słowo Pańskie.

HOMILIA

Na zakończenie homilii:

Bracia i siostry, przez grzech sprzeniewierzyliśmy się łasce chrztu świętego, prosimy Boga, abyśmy przez pokutę odzyskali Jego miłość. Nastąpi teraz wystawienie Najświętszego Sakramentu, a my korząc się przed Bożym obliczem zostaniemy przeprowadzeni przez rachunek sumienia.

WYSTAWIENIE NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

RACHUNEK SUMIENIA I WYZNANIE WIN

1. „*Nawróćcie się do Pana Boga waszego! On bowiem jest łaskawy, miłosierny, nieskory do gniewu i wielki w łaskawości*” (Jl 2,13)

Panie Jezu, wyznajemy, że zgrzeszyliśmy w myślach, słowach, uczynkach i zaniechaniu. Prosimy Ciebie o łaskę przebaczenia naszych grzechów, o pokonanie niesprawiedliwości i praktykowanie miłosiernej miłości, do której nas zapraszasz. Zmiłuj się nad nami. **W.** Zmiłuj się nad nami.

Tę aklamację powtarza się po każdym punkcie. Można też zamiast niej wykonać śpiew *Kyrie eleison*.

2. „*Kto by się stał powodem grzechu dla jednego z tych małych, którzy wierzą we Mnie, temu byłoby lepiej zawiesić kamień młyński u szyi i utopić go w głębi morza*” (Mt 18,6)

Panie Jezu, wyznajemy, że biskupi, kapłani, diakoni, osoby konsekrowane i świeckie w Kościele dokonywały przemocy wobec dzieci i osób małoletnich. Zmiłuj się nad nami.

3. „*Między przedsionkiem a ołtarzem niech płaczą kapłani, słudzy Pana. Niech mówią przepuść Panie Ludowi Twojemu*” (Jl 2,17)

Panie Jezu, wyznajemy, że my, ludzie Kościoła — duchowni i świeccy — chroniliśmy winowajców i uciszaliśmy tych, co doznali krzywdy. Zmiłuj się nad nami.

4. „*Zaprawdę, powiadam wam Wszystko czego nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, tegoście i Mnie nie uczynili*” (Mt 25,45).

Panie Jezu, wyznajemy, że częstokroć odwracaliśmy głowę, nie chcieliśmy widzieć cierpienia wielu poszkodowanych, ani nie ofiarowaliśmy pomocy, kiedy była potrzebna. Zmiłuj się nad nami.

5. „*Szymon Piotr upadł Jezusowi do kolan i rzekł odejdz ode mnie Panie, bo jestem człowiek grzeszny*” (Łk 5,8)

Panie Jezu, za św. Piotrem, z całym Kościołem powszechnym wyznajemy, że jesteśmy grzesznymi ludźmi. Zmiłuj się nad nami.

6. „*Troszczmy się o siebie wzajemnie, by się zachęcać do miłości i do dobrych uczynków*” (Hbr 10, 24).

Panie Jezu, wyznajemy, że — fałszywie rozumiejąc solidarność — milczeniem, a nawet obojętnością usprawiedliwialiśmy zło i grzech naszych braci i siostr. Zmiłuj się nad nami.

MODLITWA ŚW. AUGUSTYNA

Poniższa modlitwa została przywołana na zakończenie listu „Wrażliwość i odpowiedzialność” Rady Stałej KEP z 22 maja 2019 roku.

Oto jesteśmy, Panie, Duchu Święty.
Jesteśmy wprawdzie obciążeni grzechem,
lecz zgromadzeni w imię Twoje.
Przyjdź do nas i bądź z nami,
Racz obmyć nasze serca
i naucz nas, co mamy czynić,
dokąd mamy zmierzać,
Powiedz, co mamy podjąć,
abyśmy wsparci Twoją mocą
Tobie zdołali podobać się we wszystkim.

MODLITWA PAŃSKA

Przewodniczący Prośmy Ojca niebieskiego, aby odpuścił nam grzechy i zachował nas od złego:
Wszyscy Ojcze nasz.

MAGNIFICAT

Dziękując Panu za światło dla swego Kościoła, przyzywając mocy Ducha Świętego i wstawiennictwa Maryi, Matki Kościoła, Jej powierzając osoby skrzywdzone, rodziny, dzieci i młodzież oraz wspólnoty kościelne, upraszajmy w modlitwie ducha pokory i odwagi, aby nie dać się zwyciężyć złu i ogarnąć troską wszystkich.

Okadzenie Najświętszego Sakramentu w trakcie Magnificat.

Pieśń Maryi (Łk 1,46-55)

Wielbi dusza moja Pana *
i raduje się duch mój w Bogu, Zbawicielu moim.
Bo wejrzał na uniżenie swojej Służebnicy. *
Oto bowiem odtąd błogosławić mnie będą wszystkie pokolenia.
Gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny, *
a Jego imię jest święte.
Jego miłosierdzie z pokolenia na pokolenie *
nad tymi, którzy się Go boją.
Okazał moc swego ramienia, *
rozproszył pyszniących się zamysłami serc swoich.
Strącił władców z tronu, *
a wywyższył pokornych.

Głodnych nasycił dobrami, *
a bogatych z niczym odprawił.
Ujął się za swoim sługą, Izraelem, *
pomny na swe miłosierdzie,
Jak obiecał naszym ojcom, *
Abrahamowi i jego potomstwu na wieki.
Chwała Ojcu i Synowi, *
i Duchowi Świętemu.
Jak była na początku, teraz i zawsze, *
i na wieki wieków. Amen.

MODLITWA KOŃCOWA

Módlmy się.
Boże, Ty odnawiasz nas przez Najświętszy Sakrament, niech on napełni nasze serca słodyczą Twojej miłości i pomoże dążyć do niewypowiedzianych bogactw Twojego królestwa. Przez Chrystusa Pana naszego.

BŁOGOSŁAWIEŃSTWO NAJŚWIĘTSZYM SAKRAMENTEM

Dodatek

ROZWAŻANIE DO RACHUNKU SUMIENIA

Medytacja ks. Tomasza Falaka, ojca duchownego kapłanów Archidiecezji łódzkiej. Prawdopodobnie nie nadaje się do użycia na poziomie parafialnym, ale myśli można wykorzystać w homilii. W oryginale poniższe rozważania poprzedzają wyznanie win.

Zasłuchani w Jezusową przypowieść o Synu marnotrawnym jakże wyraźnie dostrzegamy nasze podobieństwo do młodszego syna. Dostrzegamy to podobieństwo we wszystkich sytuacjach, w których domagaliśmy się dziedzictwa, majątku, łaski. Bóg w swoim niezgłębionym miłosierdziu powierzył nam grzesznym zarządzanie dobrami zbawienia ufając, że wypełnimy Jego misję. Tymczasem my zamiast głosić Dobrą Nowinę i pomagać w rozwoju Królestwa Bożego roztrwaniamy niebieskie dziedzictwo.

(chwila ciszy)

Równie dobrze dostrzegamy nasze podobieństwo względem starszego syna, wymownie określonego przez Ewangelistę Łukasza w języku greckim jako *Presbyteros*. Czy jego słowa: „*Oto tyle lat ci służę i nigdy nie przekroczyłem Twojego rozkazu...*”, w istocie nie są naszą cichą, może nawet niewypowiedzianą dotąd pretensją?

(chwila ciszy)

W tym momencie dociera do nas echo krzyku dzieci, które zamiast w ludziach Kościoła znaleźć duchowych ojców i przewodników odnalazły oprawców. Pragniemy zmienić naszą mentalność, aby dać pierwszeństwo ofiarom jakichkolwiek nadużyć ze strony ludzi Kościoła.

(chwila ciszy)

Wszystkie nadużycia względem kruchej i delikatnej psychiki dziecka są przejmującym obszarem *mysterium iniquitatis*, aktualnym przejawem ducha zła. Osoba duchowna, konsekrowana, a więc wybrana przez Boga zamiast prowadzić innych do zbawienia staje się narzędziem szatana jeśli ulega grzesznym pożądlivościom. Środkiem do przewyciężenia ducha zła jest pokora, uczciwe oskarżenie samego siebie, modlitwa i pokuta.

(chwila ciszy)

Święta bojaźń Boża prowadzi nas do rzeczywistego oczyszczenia, a więc do oskarżenia samego siebie, do naprawienia naszych błędów oraz nieustannego dążenia do świętości, ponieważ nasze upodobnianie się do Chrystusa Dobrego Pasterza jest jednym z podstawowych praw Ludu Bożego.

(chwila ciszy)

Kapłan opuszczając ojca i matkę, na podstawie wolnej i nieustannie odnawianej decyzji wybiera celibat jako doskonałą i dozoną powściągliwość, znak przyszłego świata, wybór całkowitej i wyłącznej miłości do Chrystusa. Celibat nie może być zatem rozumiany ani przeżywany jako rzeczywistość oderwana lub negatywna lecz jako bezcenny dar, który uzdalnia nas do podjęcia głębszego ojcostwa w Chrystusie. Czy rzeczywiście jest on dla nas charyzmatem, czy też wyłącznie kościelną dyscypliną?

(chwila ciszy)

Poprzez przyjęcie święceń i uczestnictwo w misji Kościoła wszyscy kapłani złączeni są węzłem głębokiego braterstwa, który przynagla nas do spontanicznego i ochotnego świadczenia sobie wzajemnej pomocy: duchowej, materialnej, pasterskiej i osobistej. Jednakże zadane nam przez Pana więzy braterstwa niejednokrotnie stają się przestrzenią do fałszywie rozumianej solidarności, wygodnej izolacji lub klerykalizmu.

(chwila ciszy)

Prezbiterzy jako szafarze sakramentów, zwłaszcza pokuty i Eucharystii, wzorem Jezusa Chrystusa powinni zmierzać do całkowitego złożenia daru z siebie w posłudze duszpasterskiej. Tymczasem święci szafarze dotknięci duchem tego świata niejednokrotnie zamiast służyć administrują; zamiast towarzyszyć i rozeznawać oceniają i ferują wyroki; zamiast rozpalać charyzmaty pochodzące od Ducha Świętego studzą zapal wiernych.

(chwila ciszy)